

بین‌نمایندگان
کابل و اسلام‌آباد
خصوصت‌های
جدی وجود
داشت. در
میان بسیاری
از عوامل دیگر
روابط بین
دولت‌ها به دلیل
عواملی چون
سالیان سال
اختلافات ارضی
وتلاش‌های
پشتون‌ها برای
کسب استقلال
تیره و تار و
سنگین است

دیگری هم وجود داشتند. از جمله اتهامات پاکستان علیه افغانستان مبنی بر اینکه برای مهار حملات طالبان از خاک خود اقدامی نمی‌کند (وونگ، جولی ۲۰۱۶). همچنین به دلیل تضاد منافع متعدد منطقه‌ای و جهانی بین چین و ایالات متحده بی‌اعتمادی متقابل وجود دارد. با این حال شایان ذکر است که پکن به عنوان بخشی از این ابتکار عمل برای اولین بار رسماً تصمیم گرفته است در زمینه تأمین امنیت افغانستان با واشنگتن همکاری کند. پیش از این جمهوری خلق چین برای اجتناب از دشمنی با گروه‌های افراطی اسلامی از هرگونه همکاری با امریکا در این زمینه خودداری می‌کرد. مواضع چین و پاکستان بسیار به یکدیگر نزدیک‌ترند، اما سوء تفاهم‌های مختلفی هم بین آنها وجود دارند (پوتر ۲۰۱۷).

رهبری حزب کمونیست چین می‌داند که پاکستان می‌تواند در جنوب آسیا نقش مهم‌تری را برای جمهوری خلق چین ایفا کند. رهبران حزب هم می‌دانند که پاکستان و سازمان‌های مستقر در قلمرو آن تأثیر خاصی بر وضعیت افغانستان دارند. به این دلیل طرح گفت‌وگوی سه جانبه چین-افغانستان-پاکستان از سال ۲۰۱۲ آغاز شده است. اسلام‌آباد کابل را تحت فشار قرار داد تا در طول خروج ایالات متحده از افغانستان بیشتر به پکن تکیه کند (کرین، گرین فیلد ۲۰۱۴، ۳۰۸). با این حال مقامات کابل از اینکه اسلام‌آباد با حمایت پکن تلاش می‌کرد بیش از حد در امور داخلی افغانستان مداخله کند، خشمگین بودند (وونگ، جولی ۲۰۱۶). در سال ۲۰۱۱ مقامات پاکستانی از جمهوری خلق چین خواستند تا نقش ایالات متحده را در افغانستان به عهده بگیرد و از آنان نیز حمایت کافی بکند تا بتوانند از کمک‌های امریکا مستغنی شوند (کوردسمن، هس، ۲۰۱۴، ۲۵۳). با این حال روابط چین و پاکستان پیچیده است. همزمان با افزایش مشارکت اقتصادی در افغانستان چین سعی کرد از پاکستان برای ایجاد ثبات در افغانستان استفاده کند (لنتین ۲۰۱۶، ۲۰۵). پکن امیدوار بود اسلام‌آباد رهنمودهای خود را درباره افغانستان اجرا کند، اما در این راه موانع متعددی وجود دارند. یکی از آنها ناتوانی مقامات پاکستانی در مهار گروه‌های افراطی داخلی است (گارتشتاین-راس، ترومبلی، بار، ۲۰۱۴، ۱۵). این موضوع بویژه برای چین مشکل‌ساز است، زیرا جنگجویان اویغور در پاکستان آموزش می‌بینند و هم از طریق پاکستان هم از راه افغانستان وارد چین می‌شوند. چین تلاش کرده است افغانستان و پاکستان را مجاب کند به دنبال منافع امنیتی، بخصوص در مقابل تهدید جنگجویان غیرقانونی باشند (علی ۲۰۱۵، ۱۸).

همچنین جمهوری خلق چین همکاری دوجانبه با هند-رقیب اصلی چین در جنوب آسیا- را درباره افغانستان آغاز کرد. تقویت همکاری راهبردی بین افغانستان و هند از نظر پکن خوشایند نبود. دلیل این امر هم تنش‌های جدی در روابط سیاسی هند و چین و نیز رقابت اقتصادی در افغانستان بود. چین و هند برای اولین بار در آوریل سال ۲۰۱۳ درباره افغانستان وارد گفت‌وگو شدند. طرف‌های درگیر در این گفت‌وگو آن را از نظر دیپلماتیک سازنده و مثمرتر توصیف کردند (ظفر، آپادهایی ۲۰۱۶، ۲۴۱). از نظر کابل چین نسبت به هند شریک مهم‌تری بود (گاجدا ۲۰۱۵، ۲). با وجود این سرمایه‌گذاری‌های بزرگ و کمک‌های تدارکاتی نظامی هند برای افغانستان اهمیت زیادی داشت (میگلانی ۲۰۱۶). همکاری هند و افغانستان در پاکستان به عنوان دوست چین نگرانی بسیار جدی‌تری را برانگیخت.